

יש עתיד ללוד

נתנאל אלישיב, עלי.

שמעתי שהעיר לוד מנקזת לתוכה את כל הצרות של מדינת ישראל, אז באתי ללוד לשבת, לראות הכצקתה.

הייתי בלוד ושמעתי על עיר שה"חזקים" שבה ברחו למודיעין ולשוהם, והותירו את ה"חלשים" להתמודד לבדם עם השתלטות ערבית ופשעה גוברת.

הייתי בלוד ושמעתי שיש תחום שלם של ייבוא שמחציתו מתנהל בעיר: ייבוא סמים.

ובלוד סיפרו לי על יהודים שמורידים את הכיפה כשהם מתקרבים לביתם, מחשש שיתנכלו להם ערבים; על יהודים שמסבים לשולחן ליל הסדר בביתם במדינת ישראל הריבונית, ומנמיכים את קולם בשעה שבה הם קוראים את ההגדה, כדי שלא להעלות את חמת השכנים.

הלכתי ברחובות העיר לוד, בהם פסעו גדולי חכמינו בימי התלמוד, וכשבין הבתים העלובים והמתפוררים ראיתי לפתע טירות יפהפיות, מצופות באבן ירושלמית, אורו עיני, עד שהסבירו לי שאלו בתים של ערבים, שנבנו שלא כחוק. חיפשתי וחיפשתי, אך לא ראיתי שוטרים עם אלות וחיילים במדים שחורים, לא בולדוזרים ולא פרשים. רק ארבעת אלפים בתים לא חוקיים, ומאתיים צווי הריסה שאינם מתבצעים. חלק מהבתים שייכים לערבים אזרחי ישראל, חלקם למשת"פים שאוכלסו בהמוניהם בעיר, וחלקם לבדואים מרהט, כי אם אפשר לבנות בתי קבע מפוארים במרכז הארץ כמעט בחינם, למה להישאר בבית עלוב בדרום?

ובכך לא תמו צרותיה של לוד, שבה מפתים נערות יהודיות, בתחילה בכסף ואחר כך בסמים, עד שמורידים אותן לזנות, כדי שיוכלו לשלם על המנה הבאה. אין ארוחות חינם בלוד.

פעם אחת בכל זאת הרסו בית לא חוקי אחד בעיר, בית בן קומה אחת. כצפוי, הייתה שם התפרעות המונית.

כצפוי, כל היריבים בקהילה הערבית של לוד ידעו לשים את חילוקי הדעות שלהם בצד, לשלב ידיים ולצאת למאבק. והיום? היום עומד שם בית חדש, קומתיים. בלחישה אמר אחד מנציגי הערבים ליהודי אחד: מה אכפת לנו? ממילא אתם משלמים את עלות הבנייה מחדש, בסמים שאתם רוכשים ובזנות שאנו מסרסים.

אבל בלוד גם ראיתי תקווה גדולה, בדמותו של גרעין תורני, שהתקבץ מארבע כנפות הארץ כדי להושיע את העיר. התמלאתי תקווה כשראיתי למעלה ממאה משפחות שרכשו בתים ברחבי העיר לוד, משפחות שידעו שהן שמות את כספם על קרנה של התודעה הלאומית, מתוך אמונה שיימצאו הכוחות שיבריאו את העיר מתחלואיה. אנשים שיודעים שאמנם הרבה מהפתרון צריך לבוא מלמעלה, אבל הוא לא יבוא אם לא נתחיל לפתור את הבעיות מלמטה. ומאז בואם, בכל ליל שבת מתמלאים רחובותיה של לוד בחולצות לבנות, במצלולות בנים ובנות, בונים ובנות, שהולכים בעירם בגאון. ועל כל חולצה לבנה, עשרות זוגות עיניים, עיניים שהיו כביות ועתה חזר אליהן האור, כי יש אנשים שמוכנים לבוא לגור בעירם המוכה, מתוך בחירה.

ובלוד פגשתי אדם שאמר לי שמאז שהגיע הגרעין הוא התחיל לשמור שבת, כי הוא הבין שהשמירה על מסורת ישראל היא נדבך בביטחון הלאומי, לא פחות.

יש משהו מיוחד בגרעין הזה, משהו שמעורר הערצה. כנראה שזה השילוב הנצרך כל כך, בין הידיעה שאם לא אנחנו אז מי, בד בבד עם ענוות אמת. לא מצאתי בין אנשי גרעין לוד התנשאות ויוהרה, ואף לא מלים גבוהות יותר ממעשיהם. כן מצאתי שם אנשים שיודעים שתפקידם להביא ברכה לעיר עם התושבים, ולא במקומם.

הרבה חושך ראיתי בלוד.

הרבה אור ראיתי בלוד.

אפילו מעט אור דוחה הרבה מן החושך, על אחת כמה וכמה הרבה אור. אנשי גרעין לוד היקרים, לו יהי חלקי עמכם. בזכותכם, יש עתיד ללוד.